

Служити у війську – почесна жіноча справа

Нині у Збройних Силах України служить за контрактом чимало наших земляків-березнівчан. Приємно зауважити, що серед них є й декілька представниць прекрасної половини людства. Зокрема, вже майже півроку перебуває у лавах захисників Вітчизни 23-річна бистричанка рядова Українського війська Надія КІБІШ. Нещодавно вона перебувала у короткостроковій відпустці у рідних краях. Мені вдалося зустрітися з нею і взяти ексклюзивне інтерв'ю. Пропонуємо його виклад читачам «НВ».

– Пані Надіє, чи ви колись мріяли про службу в армії?

– Відверто кажучи, про це раніше не думала, не гадала. Хоча мій тато у молоді роки відповідний період, як строковик, був у лавах Збройних Сил. Але цей факт не вплинув на мій нинішній вибір.

– То коли у вас визріло таке рішення і що вас підштовхнуло до нього?

– Це сталося тоді, коли я рік тому поїхала в одну з військових частин на роботу, де разом з іншими жінками готувала їжу нашим воїнам. Там побачила дівчат-військовослужбовців. Вони й стали для мене прикладом служіння Батьківщині. Тож, коли повернулася додому, то повідомила батьків, що хочу йти служити в армію за контрактом. Вони не схвалили мого рішення, але я наполягла на своєму і згодом в одній з частин м. Ужгорода вдягнула військову форму.

– Які були ваші перші враження від служби?

– Мені відразу сподобався колектив, в який я потрапила і, зокрема, дівчата-контрактниці, що стали моїми подругами.

– Надіє Вікторівно, скажіть, будь ласка, як ви, молода жін-

ка, сприйняли досить жорстку військову дисципліну?

– Відразу зазначу, що вона дещо полегшена, в порівнянні з чоловіками. Але сприймаю її з розумінням і чітко дотримуюсь вимог статутів та сповна виконую коло своїх обов'язків.

– Чи регулярно займаєтесь

військовою підготовкою?
– Коли я прослужила два місяці, тоді мене направили в навчальний підрозділ у Львівську область. Там протягом місяця під керівництвом досвідчених командирів освоювала основи військової справи, після цього знову

повернулася у свою частину.

– Напевно, ваш службовий графік відрізняється від робочого режиму у цивільному житті?

– Не особливо. Адже працюю я з 9 до 18 години, маю два вихідні, якими розпоряджаюсь на власний розсуд: відпочиваю, йду

з подругами на прогулянки міс- том і таке інше. Мені особисто такий ритм служби і життя поза нею подобається.

– Ви мешкаєте у казармі чи орендуєте житло?

– Спочатку я жила у військовій частині, а зараз винаймаю кімнату у приватному секторі. Військова адміністрація мені компенсує кошти за оплату житла.

– Цікаво, як до вас ставляться чоловіки-військовослужбовці?

– Скажу відверто і коротко: як ти сама себе поставиш і поведешся, таким і до тебе буде ставлення. Ось так. Все залежить від кожної жінки. Щодо мене, то я відчуваю повагу і толерантність з боку колег-чоловіків, їх підтримку і допомогу.

– Пані Надіє, а хто вас чекає у рідному домі?

– Батьки і моя мила трирічна донечка Софійка.

– Скучаєте за ними?

– Безперечно, особливо за своєю маленькою красунею.

– А як вона зреагувала, коли побачила маму у військовій формі?

– Вона мене впізнала і спокійно сприйняла в такому одязі. Софійці навіть було цікаво бачити мене такою трохи незвичною.

– Чи не плануєте взяти донечку до себе в Ужгород?

– Звісно, є такі думки. Та існує ймовірність, що нашу частину можуть направити на схід. Тому мої плани залишаються поки що під питанням.

– Що ви, Надіє Вікторівно, хо-

чете сказати дівчатам і молодим жінкам, які хотіли б піти служити за контрактом?

– Хочу відразу запевнити, що для них в Збройних Силах України знайдеться місце і посада. Крім того, зазначу, що нічого складного і непосильного немає під час виконання військових обов'язків. Зізнаюся, що мені особисто набагато цікавіше служити у війську, ніж працювати у цивільному житті. Там все організовано, злагоджено, тому кожен на своєму робочому місці, бойовому посту чітко виконує доручені обов'язки. Отож українська армія чекає цілеспрямованих і мужніх жінок. Поповнюйте її славні лави.

– Дякую вам, шановна пані Надіє, за цікаву і відверту розмову. Бажаю подальшої успішної служби в рядах захисників нашої незалежної України.

– Спасибі й вам за такі добрі побажання.

Інтерв'ю взяв Павло РАЧОК.